

naa det højeste Beløb. Men man plejer dog ikke, naar der gives Adgang til ad forskellige Veje at faa Hjælp, der skal bøde paa det samme Onde, at lade de vedkommende faa Adgang til at øse af alle Kilderne. Hvis Finansministeren, da han udarbejdede dette Lovforslag, ikke havde taget dette i Agt paa Statens Finansers Vegne, kunde der let fra anden Side være blevet rejst Behrejdelse mod ham for, at han ikke havde varetaget de Pligter, der paahvilede ham som Vogter af Statens Finanser.

Der er rejst Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke skulde omarbejde denne lille Lejlighedslov til at blive en Lov, som principielt løser Spørgsmaalet om Invalidunderstøttelse. Dette vil jeg meget fraraade, og jeg gør det, fordi jeg er vis paa, at det vilde Finansministeren gøre, hvis han var til Stede. Jeg gør det ogsaa i de Menneskers Interesse, som her skal hjælpes. Jeg ved, det er Finansministeren meget magtpaaliggende, at ingen skulde blive skuffet i de Forventninger, som naturligt vækkes hos mange ved Forelæggelsen af dette lille Lovforslag, men at de Løfter, Lovforslaget giver, fuldt ud skulde blive indfriet. Jeg tror, det vil vække berettiget Ængstelse hos de Mennesker, som her skal hjælpes, hvis dette Lovforslag nu skulde gaa i Udvalg, for at Udvalget skulde tage den Opgave op at udarbejde et helt andet og langt mere vidtrækkende Lovforslag, som kunde afstedkomme megen Uenighed. Det er ikke sikkert, at det er saa let at besvare det Spørgsmaal, hvilken Hjælp der bør gives til vore Krigs- og Fredsinvalider, det kan give Anledning til Uoverensstemmelse paa Grund af forskellige Opfattelser her i Tinget og i det andet høje Ting, og det kan blive en langvarig Forhandling. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigt, og jeg maa meget tilraade, at man nu vedtager dette Lovforslag, om hvilket jeg ogsaa troede og vedblivende har Grund til at tro, at der uden Vanskelighed kan opnaas Enighed mellem Rigsdagens Partier, og at derefter Spørgsmaalet om en hel Forandring af vor Invalidunderstøttelseslovgivning tages op uafhængig af denne Sag. Lad disse Invalidere faa den Hjælp, som der er vakt Forventninger om hos dem, og lad os saa uafhængigt deraf overveje Spørgsmaalet om vor Invalidelovgivning i det hele.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov af 7. Maj 1915 om Tillæg til Lov om danske Skibes Registrering m. m. af 1. April 1892.

Formanden: Denne Sag kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4551).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri.

Forhandlingen genoptoges.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg vil først udtale min Anerkendelse af det Arbejde, Udvalget har udført, hvorved det dels er naaet saa vidt i Enighed, som Tilfældet er, og dels har opnaaet det med den Hurtighed, hvormed det er sket. Ligeledes vil jeg udtale min Anerkendelse af, at Udvalget har ladet Aalegaardsspørgsmaalet ligge, thi hvis det havde været taget op, havde man ikke været saa nær ved Sagens Afslutning, som alt nu tyder paa, at man er. Ordføreren (H. P. Hansen [Sorø Amts 3die Valgkreds]) udtalte i Gaar, at jeg havde lovet Udvalget at stille et Forslag om Nedsættelse af en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og det er ogsaa rigtigt. Jeg havde i sin Tid stillet et Ændringsforslag om en Tilføjelse til § 7, der skulde lyde saaledes: „Der bliver af Landbrugsmini-